

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

32. Non remittetur ei neque in hoc seculo, neque in futuro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Christianos & theologos omnes certioris veritatis dogma est, & nihil apertius penéque frequentius in Scripturis docetur, quam in quibuscunque peccatis pœnitentiæ semper locum esse: & misericordiam Dei superexaltare iudicium. De quo lege Molinaam quætit. 14. artic. 13. disput. 10.

Sed Caluius quam nobis obiecit incertitiam aliquo fortè probabit argumento. Subiungit. *Certum est enim reprobationis signum in Spiritum blasphemiam.* Sed nec probat hoc quod dicit; nec si probaret, intentum tamen conficeret. Nam signa certa reprobationis tum plura & alia esse possunt præter hoc unum; tum in quo illa sunt, non semper sequitur reprobatio. Signum enim quidem & certum esse potest, quod infallibile signum non est, sed probabile tantum. In Paulo ante conversionem multa signa reprobationis erant. Singulari tamen Christi misericordia veniam cōsequutus est. Concludit tandem Caluius. *Sicuti fieri posse negamus, ut qui verè Spiritu regentur est se in tam horrendum scelus præcipitet; sic rursum tenendum est, qui exciderint, nunquam resurgere.* Hæc ille Sed hoc est vno absurdo aliud defendere, & ex falsis principiis mendacia concludere. Calviniana hæresis est, vnicam esse electorum fidem, eamque semel acceptam amitti non posse, quod olim Iovinianus hoc nomine hæreticus docuit. Ex illa hæresi consequitur, semel in Christo regentem agnitam veritatem deserere non posse. Ex hoc ergo hæretico principio à contrario infert: Ergo qui semel exciderit, nunquam resurgit. Vbi & antecedens falsum atque impium est, & cōsequentia futilis ac vana est. Illud enim potius sequeretur, quòd agnita semel veritate, fideique & gratiæ donis acceptis, nemo ab eis excidere posset: ideòque peccatum hoc non in eos cadere qui excidunt à pietate, sed in eos qui eam nunquam amplexi sunt. Deinde etsi verum esset verè pios in tam horrendum scelus nunquam se præcipitare, id est, à pietate ad tantam impietatem non excidere, non sequitur tamen impios cò semel prolapsos resurgere non posse. Nam vt Dei gratia conseruantur pii ne tam horrendè cadant, sic Dei misericordia quomodolibet prolapsos frequenter releuat, vt innumera exempla docent: maximè vnius Petri, quem ter Christum abnegantem, respexit tamen Iesus, & ad pœnitentiam inflexit.

Luc. 22.

Purgatorij
locus me-
ditus.

32. *Nō remittetur neque in hoc seculo neque in futuro.*

Quomodo ex his Christi verbis medius locus mediusque tempus inter hanc vitam & extremum iudiciū, in quo pecca

peccata vel remittantur vel non remittantur, necessariò colligatur, huncq; locum purgatoriũ esse, quod Catholica credit Ecclesia, in *Prompt. Catholico* in die animarum latè explicuimus. Hic tamen *insulsos* nos vocat Caluinus, qui ex tam frigida materia ignem purgatorium accendimus, & magistri sui dictata eisdem penè verbis repetit Beza in *Annotat.* in hunc locum. Caluini argumentum duplex est. Primum, quòd per *verbum futuri seculi*, extremũ diem notari cuius pateat. Ita sanè, quia nullo modo probare hoc potuit, rem ex se manifestam & cuius patere affirmat. Cæterum nec doctissimo Augustino, nec Gregorio, nec Bernardo, nec Isidoro, istud vltimo modo patuit, quorum primus de ciuit. Dei lib. 21. cap. 24. secundus dialog. lib. 4. cap. 39. tertius serm. 66. in Cant. quartus de diuinis officiis lib. 1. cap. 18. ex his verbis mediũ purgatorij locum manifestè designari docent. Alterum eius argumentũ est, quòd in futuro seculo non nisi pœnam remitti, nos ipsos confiteri (ait) qui tamen de culpa remissione negare non possumus. Cæterum Catholicorum doctrinam vel ignorauit vel nequiter dissimulauit, qui cum Patribus citatis docent, in futuro seculo remitti culpas leuiore, quas ligna, fœnum, & stipulas Apostolus vocat; qualia qui secum ex hac vita deferunt, ardebunt quidem, sic tamen vt salui futuri sint per ignem. Beza horum verborum hunc sensum comminiscitur, quòd neque in hac vita constitutis neque morientibus remittetur, quia mortis articulus propriè respicit futurum seculum. Hæc ille in media luce caligans. Quis enim non videt, mortis articulũ præsentem vitam terminare, non futuram respicere? Qui moriuntur, interim dum in mortis articulo versantur, ad hoc utique seculum & ad hanc vitam pertinent, non ad futuram. Ad aliud seculum non morientes, sed mortui pertinent, de quo vide pulchram disputationem apud Augustinum. Alium ad huc sensum comminiscitur, quia nec Caluini euasiones nec prius suum commentum adhuc illi satisfecerunt. *Remissio* (inquit) & *condemnatio peccatorum in futurum seculum à Christo reijcitur, quia eo die Dominus sua iudicia reuelabit & exequetur.* Ita nunc Beza à die mortis ad extremi iudicij diem ingentem saltam fecit. Quo sanè die si aliqua peccata remitti docere Beza poterit, Scripturæ voces mutare debet, quæ illum diem respectu peccatorum non nisi *diem ira, calamitatis, & miserie* vocant, de quo vide vtrumque *Prompt. Domin. i. Aduentus.* Nulla peccata (ait Beza) post mortem propriè remittuntur, sed vel in hac vita vel in ipsa morte: tamen quia

Caluini
probatio
audax af-
firmatio.
Verba ha-
bes loco ci-
tato.

1. Cor. 2.

Beza ca-
cit. 45.

De ciuit.
Dei libr.
13. cap. 11.

huius

huius remissionis plenum fructum non percipient fideles nisi ab extremo illo die iudicij futuri, videtur quodammodo ipsa peccatorum remissio in illum diem differri. Hæc ille; ad quem referendum ipsius verba sufficient. Si enim nulla sit post mortem proprie remissio peccatorum, ergo in diem iudicij non differtur: vel si in diem iudicij differtur, nulla erit aut in hac vita aut in ipsa morte. Totum hoc dicit Beza, nec absurdissimas contradictiones à seipso proferri vider. Deinde quàm absurdum est non distinguere remunerationem iustitiæ, à remissione peccati! Plenus fructus remissionis peccatorum, quæ pars iustitiæ est, est ipsa iustitiæ remuneratio, quam in illo die reddet legitimè certantibus iustus iudex: quam præcedere debet peccati remissio, vt iustitiæ merces capiat. Concludit Beza, nimium esse ineptos qui ex hoc loco purgatorium volunt extruere. Sed nihil illo atque Caluino fuit ineptius, qui tam ineptis & insulsis commentis suis apertissimè Christi verba deprouare se posse existimauerunt,

Beza à se-
ipso refu-
satur.

37. *Ex verbis tuis iustificaberis, & ex verbis tuis condemnaberis.*

Iustificandi
di voca-
bulum.

Magna confidentia hoc loco tum Caluinus tum Beza contra Catholicos, qui *iustificare impium*, exponunt, *facere iustum*, exclamant ex hoc vno loco contrarium manifestè probari, quia *iustificaberis* hoc loco (aiunt illi) nihil aliud significat quàm *absolueris*; quod euidenter conuincit aiunt ex eo quod illi opponitur, *condemnaberis*. Condemnati enim & absolui proprie opponuntur. Sed breuiter respondet: *Iustificaberis*, hoc loco significat, gloria & corona dignus iudicaberis; *condemnaberis*, verò, poena dignus iudicaberis, non solum ex bonis vel malis operibus, sed etiam ex bonis vel improbis sermonibus: quam etiam ob causam præmisit quòd *de omni otioso verbo reddetur ratio*. Docet ergo Christus partem iustitiæ nostræ etiam in linguæ custodia rectoque vsu consistere, non solum in operationibus bonis. Et hunc sensum habet apud Catholicos *iustificare*, in secunda quam vocant *iustificatione*, seu in augmento iustitiæ. Docet quoque Christus partem iniustitiæ nostræ non solum in malis operibus, sed etiam in verbis improbis versari. Verba autem improba condemnant, quia pars vna sunt illius iniustitiæ, ex qua coram Deo rei & iniusti sumus; sicut bona opera, & bona verba iustificant, quia pars illius iustitiæ sunt, ex qua coram Deo